

искаше да узнае въ какво положение са намира по ония мѣста народътъ. Дойдохъ близо до Калифарово и попитахъ Вжлкана (изъ с. Кладни-дѣлъ) да ли е видѣлъ Тотя. Вжлканъ ми каза, че Тотйо е останалъ само съ 4 души другари. — »Азъ му рѣкохъ да идеме, да събереме стотина млади юнаци и да възбунтуваме народътъ, каза Вжлканъ; — но Тотйо ми отговори, че не може да испълни желанието ми, защото нѣма дозволеніе отъ главниятъ предводителъ.« Послѣ тоя разговоръ Тотйо отишѣлъ въ Сръдня-гора. Оставихъ Вжлкана, отидохъ въ с. Горановци при Добре (?) и попитахъ го видѣлъ ли са е съ Тотя; но получихъ отрицателенъ отговоръ. Отъ тамъ заминахъ на маглишките планини и запряхъ са на онова мѣсто, което са нарича Българка. Тукъ са научихъ, че Тотйо отишѣлъ за Шипка: но тамъ надѣтѣлъ на една пусия и едвамъ спасилъ главата си. Тотйо убилъ двама турци. Видѣхъ са съ шипченските българе и чухъ отъ тѣхъ слѣдующето. — »Ние имаме около 600 момчета за работа. Сички сме готови.« — »Така, братия, така! Така ви искамъ! казахъ азъ. — Мене ми са харесва вашето родолюбие; но азъ съмъ длъженъ да ви кажа, че трѣба да почѣкаме още една година. Азъ са надѣямъ, че до година, съ божнето име, сичко ще да бѣде. Потърпѣте малко.« Послѣ това азъ отидохъ на планината надъ Карлово. Байряктаринътъ ми, който бѣше родомъ изъ Карлово, ма помоли да го пусна да иде дома си и да са види съ майка си. Азъ му дадохъ воля да иде, но рѣкохъ му да бѣде остороженъ. Той отиде, но върна са съ половина душа. Въ онова време единъ турски офицеринъ помолилъ прави-